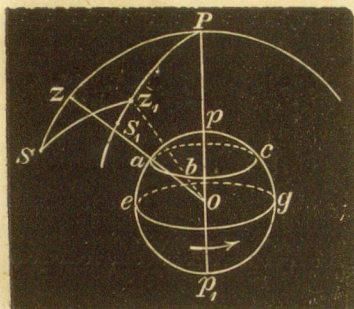

дать на сръща му, тогава когато на дѣло тѣ сж негърдять, а ся мърда самъ си наблюдательтъ.

За да покажемъ, какъ можть да ся объяснятъ сичкы-тѣ обстоятелства на денонощното мърдане, на небесный сводъ, съ мърданието на земнѣж около осьтъ, нека си въо-

Чьрт. 35.

бразимъ, че O (чьрт. 36) е земята pp_1 — осьта ѝ, около която земята ся мърда отъ W къмъ O по направление на стрѣлкѣжъ; a — мястото на наблюдательтъ, S — някоя звѣзда, коя ся намира връхъ меридианѣтъ му, въ разстояние SZ отъ зенитѣтъ Z . Когато вслѣдствие на земното мърдане мястото a доде въ b , то точката P , въ която продължението на земнѣж

ось сръща небесныйтъ сводъ, ще си остане неподвижна, зенитѣтъ изъ точкѣжъ Z ще мине въ Z_1 и слѣдов. меридианѣтъ ще има положението PZ_1S_1 , а не PZS . Звѣздата S нѣма вече да ся намира връхъ меридианѣтъ, а къмъ W отъ него и по нататѣкъ отъ зенитѣтъ; слѣдов. высочината ѝ ще ся намали и тя ще доближи къмъ западнѣж стърнѣ на горизонтѣтъ. Напротивъ, връхъ меридианѣтъ ще ся намира сега някоя друга звѣзда S_1 , която испърво бѣше на истокъ отъ него. Тѣж като наблюдательтъ нѣма никъквы сръдства да забелѣжи мърданието си по крѣжѣтъ abc , защото сичкы-тѣ предмети, кои го забикалять, мърдять ся заедно съ него, то ще му ся чини, че звѣздытѣ, като ся издигать връхъ источната стърна на горизонтѣтъ и ся спущать на западната, мърдять ся къмъ стърнѣжъ, коя е сръщѣположна на дѣйствиелнето му мърдане, сир. отъ O къмъ W . И тѣж, мърданието на небесный сводъ си остава сжщото каквото го описахме испреди. Нека обърнемъ внимание само на това, че испърво ный считахме площта на меридианѣтъ за неподвижна площъ, съ която съвпадать единъ подиръ другы крѣговетѣ на склоненията; а сега наопакы, ный трябва да считаме крѣговетѣ на склоненията за неподвижны, а мери-